

hundeangst for, at nogen skal faa noget at vide om, hvad den militære Sagkundskab mener. Da vi bad om at faa disse Henvendelser, sagde man nej. Jeg kan forstaa, at man ikke bryder sig om at øske Generalstabens og Generalkommandoen nye Erklæringer, det vil kunne forsinke, og det er dog en Grund. Men Ministeren har jo faaet disse Henvendelser, de ligger parate. Men de Konservative siger: Vi ønsker ikke at kende dem.

Jeg siger derfor, det er et vældigt Offer, de Konservative har maattet bringe, naar de i den Grad har maattet ignorere Sagkundskaben, at man ikke blot ikke følger den, men at man oven i Købet er bange for at faa at vide, hvad man fra den Side har at bemærke. Forholdet er dette, at ved den Forhandling, der fandt Sted, havde man Tallet 47 Millioner som Maksimum, højere turde Venstre ikke gaa, højere vilde de ikke gaa. De Konservative havde et Mindstemaal af Mandskab og visse Ting, og saa har man tænkt: Nu er det vist klogt, at vi snakker saa lidt som muligt med Sagkundskaben om den Ting. Jeg erindrer endnu fra Militærkommissionen, første Gang det radikale Venstre mødte frem og sagde, vi ønsker ikke at ofre større Beløb end det og det paa den kommende Militærordning, og nævnte, hvorledes Mandskabet skulde fordeles, da kom Sagkundskaben og sagde: Der maa foretages Forandringer, for skal det være saadan, bliver det mere bekoesteligt — og saa foretog man Forandringerne. Da var man saa begejstret fra de Konservatives og Venstres Side, fordi disse Beskæringer maatte til; men her havde man ikke Raad til Beskæringer, Venstre vilde ikke højere end til 47 Mill. Kr., de Konservative vilde ikke laveré end til et vist Mindstemaal, og hvis Sagkundskaben saa blev Trediepart, vilde det hele ramle sammen, thi for 47 Mill. Kr. kan det, der her stilles Forslag om, ikke skaffes til Veje. Men Venstre var beroliget, det kunde sige, at det var Forudsætningen, at Ordningen ikke skulde koste mere, og de Konservative har den Tilfredsstillelse, at det, de stillede som Mindstemaal for Anskaffelser, faar de.

Der har været talt om, at Flertallet har Mandat til at gennemføre disse Militærlove. Ja, da Rigsdagen blev valgt i 1920, skete det naturligvis ikke og kunde ikke ske paa den Maade, at der var foreskrevet et vist Skema, og at Vælgerne sagde til den Rigsdag, der blev valgt: De og de Ting har I Mandat til at gennemføre. En Rigsdag har Mandat — i al Al-

mindelighed vil jeg være med til at indrømme dette — til at gennemføre de Ting, der kommer for og kræver deres Løsning i de fire Aar, Valgperioden omfatter. Det gælder i al Almindelighed, at det har en Rigsdag Mandat til, og saa maa man kende sine Vælgere og deres Standpunkt, saa man ved, at man er i Kontakt med dem, naar man gennemfører en Ordning. Men Forsvarssagen, Militærordningen, er en Sag, som ikke taaler Sammenligning med nogen som helst anden Sag. Skattelovforslag, Forslag til Hjælpeleve, til sociale Love o. s. v. kan komme til at ligge for uden at have ligget for paa Valgdagen, og man kan gennemføre dem ud fra Kendskabet til Vælgerne, sikker paa at have Tilslutning blandt de Vælgere, man har staaende bag sig. Forsvarsspørgsmaalet er jo ikke blot et Spørgsmaal om en Udgift paa i dette Tilfælde 50 Mill. Kr. eller 47 Mill. Kr., hvis man tager Venstres Tal for gode Varer. Det Spørgsmaal er det uvæsentlige, det væsentlige er det, at man her opstiller en Militærordning, om hvilken man ved, at den aldrig kan bringe Sejren hjem i Tilfælde af et alvorligt Angreb, hvor man tvinger Landets Ungdom til eventuelt at yde Livet som Indsats, hvor det kan gælde Landets Eksistens og Fremtid.

Her bliver ikke Tale om Mandat, her bliver det væsentlige: Er der i Dag ovenpaa Erfaringerne fra Verdenskrigen et Flertal, der ønsker denne Ordning? Jeg siger, at er der et saadant Flertal, er det givet, at det har Ret til at gennemføre Forslagene. Men jeg føler mig fuldkommen forvisset om, at et saadant Flertal findes ikke. Og Venstres ærede Ordfører er enig med mig deri. Han sagde ved første Behandling, at selv om Flertallets Forslag kom ud til Folkeafstemning, stillet op imod Socialdemokraternes og de Radikales Forslag, vilde der sikkert ikke blive Flertal for det. Naar Stillingen er den, er det dristigt i en Sag af saa stor Betydning at ville gennemtrumfe en Ordning uden at spørge Vælgerne.

Man kan sige: Vi spurgte dem i 1920. Men det ved alle her i Salen ikke er Tilfældet. Her er ikke Tale om, hvad man kan læse op af Valgopraab, hvad man kan paavise, at en eller anden har sagt under en Valgkamp. Alle ved, hvad Valget i 1920 drejede sig om, at man i første Række mødte frem for og imod den Trusel, der var fremkommet om Generalstrejke, at det var det sønderjyske Spørgsmaal og dets Løsning, Raabet om „Flensborg hjem!“.